

Sygn. akt III KRS 40/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. B.

od uchwały Nr .../2014 z dnia ... 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w O., ogłoszone w Monitorze Polskim, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr .../2014 z dnia ... 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła: 1/ przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w O. kandydaturę referendarza sądowego I. K. i kandydaturę prokuratora A. P.; 2/ nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w O. kandydatur: asystent A. B., asystent W. B., asystent M. B., asystent E. D., referendarz T. D.,

starszego referendarza I. G., referendarza I. H. G., referendarza Ł. G., asystent A. K., asystent K. K., referendarz W. K. – S., asystenta Z. M., referendarza P. M., referendarz A. M. – R., asystent A. N., referendarza J. P., asystenta T. P., referendarz I. R., referendarza Ł. S., asystent I. S., referendarza A. S., asystent A. S., asystent M. S., referendarza W. Ś., asystent A. T. – K. i asystenta W. W.; 3/ umorzyć postępowanie w zakresie dotyczącym kandydatury J. Z.

W uzasadnieniu uchwały podano, że na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w O., ogłoszone w Monitorze Polskim, zgłosiło się dwudziestu dziewięciu kandydatów. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 17 marca 2014 r. postanowił jednogłośnie rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa na wakujące stanowiska kandydatury I. K. – referendarza w Sądzie Rejonowym w S. oraz A. P. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszymi kandydatami spośród wszystkich osób ubiegających się o dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w O. są referendarz I. K. i prokurator A. P. Rada kierowała się przedstawionymi przez Zespół jej członków rekomendacjami, uwzględniającymi ocenę kwalifikacji kandydatów, stwierdzając że są to osoby o wysokich kwalifikacjach zawodowych, sumienne, starannie wykonujące swoje obowiązki, a ich praca została bardzo dobrze oceniona przez przełożonych, sędziów wizytatorów, uzyskali też wysokie poparcie środowiska sędziowskiego. Oboje kandydaci uzyskali pozytywne opinie Kolegium Sądu Okręgowego w K., a na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w K. – najwyższe (I. K.) oraz drugie najwyższe (A. P.) poparcie dla swoich kandydatur. Te okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 19 marca 2014 r. na kandydaturę:

- I. K. oddano 19 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów wstrzymujących się, udzielając tej kandydaturze poparcia bezwzględną większością głosów;
- A. P. oddano 19 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów wstrzymujących się, udzielając tej kandydaturze poparcia bezwzględną większością głosów;
- A. B. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”;

- W. B. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 3 głosy „przeciw” oraz 16 głosów „wstrzymujących się”;
- M. B. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 2 głosy „przeciw” oraz 17 głosów „wstrzymujących się”;
- E. D. nie oddano głosów „za”, natomiast oddano 7 głosów „przeciw” i 12 głosów „wstrzymujących się”;
- T. D. nie oddano głosów „za”, natomiast oddano 2 głosy „przeciw” oraz 17 głosów „wstrzymujących się”;
- I. G. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 2 głosy „przeciw” oraz 17 głosów „wstrzymujących się”;
- I. G. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 2 głosy „przeciw” oraz 17 głosów „wstrzymujących się”;
- Ł. G. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 2 głosy „przeciw” oraz 17 głosów „wstrzymujących się”;
- A. K. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”;
- K. K. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 6 głosów „przeciw” oraz 13 głosów „wstrzymujących się”;
- W. K. – S. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 6 głosów „przeciw” oraz 13 głosów „wstrzymujących się”;
- Z. M. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”;
- P. M. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”;
- A. M. – R. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”;
- A. N. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 4 głosy „przeciw” oraz 15 głosów „wstrzymujących się”;
- J. P. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 3 głosy „przeciw” oraz 16 głosów „wstrzymujących się”;
- T. P. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 2 głosy „przeciw” oraz 17 głosów „wstrzymujących się”;

- I. R. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 4 głosy „przeciw” oraz 15 głosów „wstrzymujących się”;
- Ł. S. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”;
- I. S. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 3 głosy „przeciw” oraz 16 głosów „wstrzymujących się”;
- A. S. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 2 głosy „przeciw” oraz 17 głosów „wstrzymujących się”;
- A. S. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”;
- M. S. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, oddano natomiast 19 głosów „wstrzymujących się”;
- W. Ś. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, oddano natomiast 19 głosów „wstrzymujących się”;
- A. T. – K. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”;
- W. W. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw” oraz 18 głosów „wstrzymujących się”.

Od powyższej uchwały odwołanie złożyła A. B., skarżąc ją w części odnoszącej się do przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w O. kandydatury A. P. oraz w odniesieniu do odmowy przedstawienia Prezydentowi RP kandydatury A. B. na to stanowisko i zarzucając:

1. naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, co skutkowało dokonaniem nierzetelnej i błędnej oceny kwalifikacji skarżącej oraz przekroczeniem zasady swobodnej oceny kandydatów, które to naruszenie przejawia się w:
 - pominięciu okoliczności, że skarżąca od 20 czerwca 2007 r. jest zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym w S. w Wydziale II Karnym, przez co legitymuje się szerszym zakresem wiedzy i większym doświadczeniem zawodowym związanym ze stosowaniem prawa karnego,

prawa wykroczeń, tudzież procedury karnej i w sprawach o wykroczenia, przy wykonywaniu zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, w których to zadaniach wyraża się istota pracy sędziego,

- pominięciu okoliczności, że skarżąca od 20 czerwca 2007 r. równoległe świadczy pracę również w Sądzie Rejonowym w S. w Wydziale IV Pracy, przez co legitymuje się szerszą i bardziej zróżnicowaną wiedzą prawniczą, tudzież doświadczeniem zawodowym w porównaniu z wiedzą i doświadczeniem Pana Prokuratora,
- pominięciu korzystnej dla skarżącej opinii Prezesa Sądu Rejonowego w S., indywidualnych opinii czterech sędziów Sądu Rejonowego w S., w tym trzech orzekających w sprawach karnych oraz łącznie sześciu opinii kwalifikacyjnych sporządzonych przez sędziów Sądu Okręgowego w K. w sprawach karnych i w sprawach z zakresu prawa pracy,
- przyjęciu, że kandydatura Pana Prokuratora zasługuje na wyróżnienie i jest lepsza od kandydatury skarżącej ze względu na posiadanie przez tego kandydata długoletniego, różnorodnego doświadczenia zawodowego i bardzo wszechstronnej wiedzy merytorycznej, którymi to przymiotami nie legitymuje się skarżąca, a które to ustalenie pozostaje w sprzeczności z informacjami dotyczącymi skarżącej wynikającymi z dokumentacji pozostającej w dyspozycji zespołu członków Rady oraz Krajowej Rady Sądownictwa,
- pominięciu okoliczności uzyskania przez skarżącą oceny ze studiów wyższych identycznej z oceną uzyskaną przez Pana Prokuratora oraz poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w K.,
- bezpodstawnym przyjęciu, że skarżąca nie uzyskała nawet zbliżonego poparcia środowiska sędziowskiego, podczas gdy różnica w wynikach głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w K. nad kandydaturą skarżącą i Pana Prokuratora zamyka się w liczbie zaledwie 9 głosów,
- bezpodstawnym przyjęciu, że skarżąca nie podnosi swoich kwalifikacji zawodowych, które to ustalenie pozostaje w sprzeczności z informacjami dotyczącymi skarżącą, wynikającymi z dokumentacji pozostającej w

dyspozycji zespołu członków Rady oraz Krajowej Rady Sądownictwa – a mianowicie opinii sędziów;

2. naruszenie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez:
 - pominięcie przy dokonywaniu oceny kandydatury skarżącej pierwszorzędno kryterium kwalifikacji i powiązanego z nim kryterium doświadczenia zawodowego, co skutkowało nierzetelną oceną kandydatury skarżącej i bezpodstawnym przyjęciem, że jej kandydatura nie spełnia kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy w takim stopniu jak kandydatura Pana Prokuratora,
 - przypisaniu zasadniczego znaczenia przy ocenie kandydatury Pana Prokuratora kryteriom drugorzędnym w porównaniu z kryterium kwalifikacji, a mianowicie uzyskanej przez niego ocenie z egzaminu prokuratorskiego oraz poparciu właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów,
 - zaniechanie odrębnego porównania wyników zastosowania wobec kandydatów poszczególnych kryteriów oceny, co skutkowało przekroczeniem granic swobodnego uznania przysługującego Radzie;
3. naruszenie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia.

Odwołująca się wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizę prawidłowości zaskarżonej uchwały rozpocząć wypada od zacytowania treści art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej ustawa o KRS), zgodnie z którym uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia

uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. W myśl art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia należy stwierdzić, że odwołanie dotyczy punktu 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia ... 2014 r., zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej A. P. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w O. oraz punktu 2 uchwały w zakresie nieprzedstawienia tej treści wniosku w odniesieniu do odwołującej się. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Co zaś się tyczy podstaw odwołania od uchwały Rady, stanowią je podniesione przez skarżącą zarzuty naruszenia art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Pozostaje zatem rozważyć zasadność powyższych zarzutów, pamiętając przy tym, że kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu

Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93). Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008 nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, i jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji RP, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi RP. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach

rozdziału 3 ustawy o KRS. W żadnym przypadku zakresem kognicji Sądu Najwyższego nie jest natomiast objęta kontrola wcześniejszych etapów procedury konkursowej (w tym rzetelności opinii o kandydatach, sporządzonych przez sędziów wizytatorów) i ocena prawidłowości postępowania niższych organów samorządu sędziowskiego.

Co do samego trybu postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa warto zauważyć, że art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Radę, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W rozpoznawanym przypadku sytuacja taka nie miała miejsca. Uchwałę podjęto po rozważeniu całokształtu materiału dowodowego sprawy, dotyczącego wszystkich osób biorących udział w konkursie.

Uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnień, ale oczywiste jest, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Trzeba więc kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów należy przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie zwycięzcy konkursu. Każdy pozostały kandydat zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie i opinie), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydata wybranego przez Radę i samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki odwołującej się, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy jej kandydatury, biorąc przy tym pod uwagę także stanowisko zespołu. Nie przemawiają za tym ani reguły wnioskowania logicznego ani żadne domniemanie faktyczne. Stąd zarzut skarżącej naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS jest nieuzasadniony.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu (również od katem przeznaczenia wolnego etatu sędziowskiego), jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualnym pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest jednak konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek

(por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, jakimi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i dodatkowo wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru zwycięzców konkursu (opis przebiegu ich dotychczasowej pracy zawodowej, analiza kwalifikacji, oceny sędziów opiniujących, wyniki głosowania Kolegium Sądu Okręgowego i Zgromadzenia Przedstawicieli). Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w takim stopniu, jak I. K. i A. P. Jednym z elementów owej oceny było zaś poparcie organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). W niniejszym przypadku zarówno I. K., jak i A. P. uzyskali największe poparcie organów samorządu sędziowskiego. Odwołująca się zasadniczo nie przedstawiła żadnych argumentów wskazujących na to, że w większym niż jej kontrkandydat stopniu spełnia kryteria wyboru na wakujące stanowisko sędziowskie.

Resumując zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w O. jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami ustawy o KRS kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnymi zarzuty odwołującej się dotyczące naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej wskazanych w odwołaniu przepisów ustawy o KRS. Wyklucza to dalszą ingerencję

Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydata na wolne stanowisko sędziowskie.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.